

Det kongelige danske geografiske Selskab.

X det første Møde for Vinteren 1879—80 gav Journalist *Bauer* en Fremstilling af „Halvasien“, og dernæst gav Prof. *Ersler* en Skildring af Palavøerne, til Dels efter Skibsfører H. W. Ravnkildes Optegnelser.

I det andet Møde gav Oberst *Emil Madsen* en Rejseskildring fra Balkan og dernæst meddelte Adjunkt *Feldersen* fra Viborg sine Jagttagelser over Flynderspartiet og dets Omgivelser.

Et Besøg paa Beringsøen,

af Prof. **A. E. Nordenskiöld.**

Imellem de Punkter, som vi have besøgt paa vor Rejse norden om Asien, er der et, som har særlig Interesse for Danskerne, nemlig Beringsøen; thi det var paa denne Ø, at den største Opdager, Danmark har frembragt, udaandede sit daadrige Liv. Det er den vestligste og altsaa nærmest ved Kantsjatka liggende af de aleitiske Øer. Sammen med den i Nærheden liggende Kobberø regnes den ikke til Amerika, men til Asien, og den tilhører Rusland. Uagtet dette har det amerikanske Aljaska-Kompagni skaffet sig Jagtret paa Øen, og det underholder her en ikke ubetydelig Handelsstation, som forsyner Øens henved 300 Indbyggere med Levnetsmidler og Manufakturvarer, og til Gjengæld opkøber Pelsvarer, især Skind af en Art af en Ørsæl, den saakaldte Søbjørn. Imellem 50,000 og 100,000 af disse Dyr dræbes aarlig paa Beringsøen og Kobberøen, og det er disses fløjelsbløde Skind, som i den senere Tid have været saa meget paa Moden. For at passe paa den russiske Stats Rettigheder ligesom ogsaa for at opretholde Ordenen, er der ogsaa bosat nogle russiske Embedsmænd paa Øen.

Et halvt Dusin formaalstjenlige Træhuse ere opførte for den russiske Kronen og det amerikanske Kompagnis Tjenestemænd saa vel som til Magasiner og Handelsboder. De indfødte bo dels i ret rummelige og ikke daarlige Huse af Tørv og dels i smaa Huse af Træ, som Kompagniet efterhaanden søger at indføre i Steden for Tørvehusene, i det det aarlig indfører og bortgiver saadanne Huse til de mest fortjente af Beboerne. Hver Familie har sit eget Hus. Der er ogsaa en Kirke til den græsk-katolske Gudstjeneste og en rummelig Skole, den sidste for Aleüternes Børn. Skolen var uheldigvis lukket, da vi vare der; men at dømme efter de Skrivebøger, vi saa, er Undervisningen ikke daarlig. Skriften udmærkede sig

i det mindste ved at være jævn og god, og Bøgerne vare renlig holdte. Ved „Kolonien“ ere Husene samlede paa ét Sted til en lille By, der tager sig ud fra Havet som en mindre norsk Fiskerby. Nogle adsprede Huse findes desuden hist og her paa andre Steder af Øen, f. Ex. paa den nordøstre Side, hvor man dyrker nogle Kartofler, samt ved Fangstpladsen paa den nordre Side, hvor der er et Par store Magasiner og en Mængde smaa Jordhuse, som alene bruges i Fangsttiden.

Saa vel i geografisk som i naturhistorisk Henseende er Beringsøen en af de mærkeligste Øer i den nordlige Del af det store Hav. Det var her, at Horsensboen *Vitus Bering* efter sin sidste uheldige Sørejse i det Hav, der nu almindelig bærer hans Navn, den 19de December 1741 sluttede sin lange Opdagerbane, kort efter at hans Fartøj midt paa Øens Nordkyst under en Storm var stødt imod Klipperne. Han overlevedes dog af mange af sine Ledsagere, iblandt hvilke den geniale Naturforsker *Steller*, der har givet os en med Mesterskab affattet Skildring af Naturforholdene paa denne Ø, hvor han ufrivillig opholdt sig fra Midten af November 1741 til Slutningen af August 1742. Saa vidt man véd, har Beringsøen aldrig før den Tid været gjæstet af Mennesker. — Det var Ønsket om at skaffe vore Samlinger Skind og Skeletter af de her forekommende mærkelige Pattedyr, ligesom ogsaa Lysten til at sammenligne Øens nuværende Forhold, efter at den i henved halvandet Hundredeaar har været udsat for Menneskenes Jagt og Rovlyst, med den levende og malende Skildring, som *Steller* giver, der bestemte mig til med Vega at aflægge et Besøg paa Øen. De Underretninger, som jeg paa Beringsøen igjennem amerikanske Tidender fik om den Uro, hvori man i Evropa var for os, hindrede mig visselig i at opholde mig her saa længe, som jeg